

1

Soarele apunea peste Oceanul Atlantic și, în timp ce se scufunda cu reflexe de aur topit în valuri, o fată într-o navă *Pod Fighter* săgetă aerul, ca un vâl de graffiti peste un tablou care înfățișa un peisaj, iar pentru câteva momente soarele și marea tremurară.

Ellie zbura rapid la altitudine joasă, cu ochii ațintiți la orizont, spre nord. În locul trăgătorului din spatele ei se afla o maimuță capucin pe nume Puck, ale cărei sprâncene se mișcau în timp ce mânca popcorn și admira controalele pentru arme. Puck era fericită că nu se mai afla în camera ei și că avea lucruri noi la care să se uite. Nu știa că ele fugiseră sau în ce pericol se aflau. Dar Ellie era sigură că, atunci când Mal Gorman avea să afle de dispariția lor, el își va dori să îi feliere ca pe șuncă și să îi mărunțească până la mărimea prafului cosmic.

– Dar nu o să îl las eu, șopti Ellie. Și oricum trebuie să ne prindă mai întâi.

În timp ce zburau spre nordul întunecat, îndepărtându-se de căldura soarelui, Ellie se întreba dacă părinții ei îi păstrasera hainele. Trecuse mai mult de un an de când Mal Gorman o răpise și știa că el le zisese că ea nu mai trăia.

„Nu, se gândi fata cu părere de rău, probabil că le-au aruncat.“

Pentru un moment, se întrebă dacă aveau să o recunoască. Probabil că s-ar speria să o vadă. Poate că ar bate la ușă și ei s-ar uita la ea ca la o străină, și i-ar spune să plece. În timp ce

Ellie lua în considerare posibilitățile de la capătul călătoriei ei, simți cum i se urcă panica în gât și accelerează până când viteza fu atât de mare încât tot ce mai vedea erau ultimele raze reflectate în apă. Nava *Pod Fighter* săgeta aerul, lăsând în urmă cicatrici sonore și, în timp ce ea clipi des pentru a-și scutura o lacrimă, se înclină puțin spre stânga, vârful aripii se lovi de marginea unui val și nava reacționează ca și cum se lovise de piatră – bum! Pentru o nanosecundă, crezu că nu mai avea scăpare în timp ce nava amenința să se învârtă cu totul pe orizontală spre peretele imens de apă.

– Fir-ar! sudui ea, aprinsă la față din cauza efortului de a se redresa. Dacă și-ar mai fi pierdut atenția încă o dată, sigur nu ar mai fi scăpat. Trebuia să fi învățat că plânslul nu ajută; plânse o mare de lacrimi de când Mal Gorman o răpise, lacrimi care nu o ajutaseră, doar logica și hotărârea puteau face asta.

Încetini, expirând pentru a se liniști, și verifică în vizor coordonatele. Apoi, cu un răget care parcă mușca din valuri, nava țâșni peste ecuator în cerul turbulent al emisferei nordice.

– Mergem acasă, spuse Ellie. Și nici măcar Mal Gorman nu ne poate opri.

Era ora trei dimineața la Londra când Mal Gorman fu trezit cu vestea că Ellie evadase. El trebuia să fie în vacanță; prima după mai mult de un an, dar, în loc să se relaxeze în hotelul lui scump, străbătea camera în lung și-n lat, cu papucii puși greșit în picioare și capul zvâcnind. Se simțea prea bătrân ca să mai alerge peste tot după o fată de doisprezece ani într-o navă furată. Transmițătorul rotund de deasupra urechii sale drepte strălucea în timp ce vorbea cu unul din oamenii lui.

– La ce oră a plecat?

– Nu știm, domnule, răspunse bărbatul spăsit. Se pare că nimeni nu știe *exact* când a plecat.

– De ce? urlă Mal Gorman, cu ochii de un gri șters aproape ieșindu-i din orbite. Ce se întâmplă acolo? Dansați cu toții cancan la popota ofițerilor? Dădeți o petrecere în pijamale?

– Nu, domnule, răspunse bărbatul. Doar că... s-a strecurat fără să fie văzută.

– S-a strecurat dintr-o cameră încuiată de pe o navetă spațială?

– Da, domnule, zise bărbatul. Am tot încercat să ne dăm seama cum a reușit, dar nu avem nici imaginile de la camera de supraveghere pentru că le-a distrus înainte să plece. A reușit cumva să intre în fiecare navă *Pod Fighter* și să le infesteze sistemul de zbor cu un virus, ca să nu o putem urmări.

– Incredibil, șuieră Gorman. Ce adunătură de cretini incompetenți! Cum se poate ca o fată de doisprezece ani să evite câteva sute de soldați și să evadeze de pe o stație orbitală a Pământului?

– Nu știu, domnule, se scuză bărbatul. Dar programatorii lucrează la nave, iar jumătate din ele sunt deja funcționale din nou. Suntem pregătiți dacă aveți nevoie de noi. Putem fi acolo în zece minute. Bărbatul ezită, apoi întreabă:

– Știe Secretul?

– Da, replică Gorman, cu greutate. Dar nu cred că din cauza asta a fugit. I-am spus recent că părinții ei o cred moartă. Cred că asta a supărat-o. A luat și maimuța?

– Da, domnule.

– O, nu! Gorman simți o durere în piept încercând să-și imagineze consecințele cauzate de sosirea acasă a lui Ellie cu o maimuță capucin neagră. Se așeză cu greutate pe pat și își ciută pe sub lampă pastilele Veșnicia. Avea o sută opt ani și era dependent de ele.

– Ce vreți să facem, domnule?

Mal Gorman se gândi o clipă, trecându-și mâna uscată peste ultimele fire firave de păr cărunt. Nu voia să o ucidă pe Ellie; până la urmă, petrecuse un an antrenând-o, iar ceilalți doi copii pe care îi răpise muriseră. Și îi plăcea de ea; era bosumflată și încăpățanată, dar atât de inteligentă, încât ar fi

fost păcat să o ucidă acum. Dar, dacă nu o puteau controla pe o stație orbitală ca *Regina Nordului*, nu ar fi putut să facă asta nicăieri. Ellie cunoștea Secretul și se îndrepta spre casă cu un animal viu. Era la fel de periculoasă ca o bombă nucleară.

Gorman se aplecă și apăsă un buton de deasupra patului din camera de hotel, care făcu draperiile să se despartă și să dezvăluie o priveliște uluitoare a Londrei. Noile Turnuri Aurii, scoase parcă din paginile celor *1001 de nopți*, străluceau ademenitor în jurul lui, amintindu-i de câte ar fi trebuit să vadă a doua zi. Pufni supărat și se întoarse cu spatele la priveliște.

– Măcar știm încotro se îndreaptă, spus el. Se duce în văgăuna aia de oraș, Barford North, să-și vadă familia. Să se patruleze pe coasta de sud a Angliei și cereți și ajutorul poliției. Spuneți-le că are un animal cu ea. Vor fi atât de speriați să nu fie infestați cu Ciuma Animalelor, încât se vor bate pentru cele mai mari arme. Trebuie uciși *amândoi* înainte să ajungă acasă și să ia legătura cu cineva.

– Da, domnule.

– Adică să-i distrugeți, spuse Gorman. Vreau să-i pasați, sfărâmați, tocați și îngropați undeva sub o tonă de ciment. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Și acționați rapid. Ar trebui să mă bucur de vacanță. Sunați-mă când o găsiți.

Gorman smulse transmițătorul de la ureche și îl aruncă pe pat. Apoi strigă după majordomul lui, Ralph, și îi ordonă să pună de ceai. Presimțea că nu avea să doarmă bine nici în noaptea aceea și că nici de plimbat a doua zi nu putea fi vorba.

– Ellie, prostuțo, zise el, n-ai să reușești.

Ellie își amintea fiecare detaliu din noaptea în care fusese răpită de Mal Gorman și, în timp ce zbura spre casă, amintirile îi alergau prin vene ca un venin. Își amintea ce mâncaseră la cină și că mama ei fusese îmbrăcată în albastru, că se răstise

la fratele ei, Mika, pentru că o ciufulise, și că nici măcar nu își luase la revedere când plecase din apartament. Alergase pe scări, pentru că liftul nu funcționa, și de atunci nu-și mai văzuse familia.

Fusese noaptea perfectă pentru o răpire. Norii se rostogoleau grei peste Barford North, înghițind lumina lunii, iar ceața din valea Tamisei îmbrățișa pământul, încât sutele de turnuri de refugiați păreau să plutească asemenea unor pietre de mormânt într-un imens cimitir înfricoșător. Nu era multă lume pe pasajele pietonale care se înfășurau în jurul turnurilor ca niște șerpi de beton și, nerăbdătoare să fie cu prietenii ei, Ellie alerga cât de repede putea, cumva și conștientă că ceva nu era în regulă, că se ascundea ceva în umbră. Dar când mâinile lui Gorman se strecurară de acolo, îmbrăcat în negru ca un ninja, cu ochii ca niște crăpături, ea nu avu timp să își dea seama ce se întâmplă. Nu-și aducea aminte de atingerea mâinilor lui sau de înțepătura din gât – într-o clipă, se întreba dacă are destui bani pentru un shake de căpșune Fab¹, în următoarea – mintea ei aluneca într-un loc întunecat ca moartea.

Când se trezise, o durea capul și îi era rău, dar nu înțelesese imediat ce se întâmplase cu ea. Totul în jurul ei era alb și dur, și mirosea a dezinfectant de toaletă. Era ca și cum s-ar fi trezit într-un rai groaznic și nu își putea aduce aminte să fi murit. Dar nu începuse să îi fie frică decât după ce își dusese mâna la cap și descoperise că părul îi fusese tuns. Părul ei lung și negru nu mai era. Din cauza șocului, Ellie se dezmeticise imediat și se ridicase subit, ochii negri arzându-i. Se privise și observase că nici hainele nu erau la fel; noii ei pantofi sport și blugii îi fuseseră luați și înlocuiți cu un costum alb și niște pantofi îngrozitori care arătau ca niște șosete cu bile cauciucate pe tălpi. Îi smulseseră și îi zvărlise în perete, apoi se ridicase și se împleticise până la fereastră, iar șocul produs de ceea ce văzuse fusese incredibil. Văzuse Pământul strălucind departe, nu mai mare decât o minge de tenis. Clipise și îl găsisse tot acolo, mic și nesemnificativ. Își trecuse mâinile prin rămășițele părului. Se rotise în loc de

¹ Fab: fabricat (*fabricated* în engl., în original). (n.tr.)

vreo două ori întrebându-se ce să facă. Apoi răbufni: plânse și urlase, și lovise în ușă, cerându-le să îi dea drumul și să îi înapoieze hainele, și să o lase să plece acasă. Dar nu venise nimeni. Lovise cu pumnul în ușă până când mâinile i se umflaseră și i se învinețiseră, apoi se ghemuise în pat, speriată și confuză.

Câteva ore mai târziu, venise un bătrân îmbrăcat într-un costum și se așezase la capătul patului. Era așa de slab, încât Ellie îi putea vedea craniul și fiecare os al mâinilor pe sub pielea pergamentoasă. Avea ochii calmi și gri și puțin zămbitori în timp ce îi spunea lui Ellie cât de specială era și că o alesese dintre mii de copii, ca și cum ea ar fi trebuit să fie încântată de faptul că o răpise și că îi tăiașe părul. Și când acesta își dăduse seama că nu era așa – pentru că ea aruncase cu o farfurie de mâncare în el –, ochii lui emanaseră o întunecime mai ostilă decât prăpastia cosmică dintre ea și familia ei și când îi spusese că, dacă nu se poartă frumos, nu avea să îi mai vadă niciodată, ea tremurase de frică.

Timp de un an, muncise din greu și încercase să fie cuminte, motivată de dorul imens de a fi cu familia ei, de a fi sărutată de mama ei, de a fi îmbrățișată de tatăl ei și de a dormi în micul dormitor pe care îl împărțea cu fratele ei geamăn, Mika. Dar, în ziua în care Mal Gorman îi spusese Secretul, Ellie știa că el nu avusese niciodată intenția să îi dea drumul; nu se putea întoarce niciodată acasă cu un asemenea secret.

– Te urăsc, Mal Gorman, spusese ea, și îmi doresc să-ți fi ținut gura aia închisă!

Dar câteva din lucrurile pe care el o învățase erau folosite. În cea mai mică măsură, îi dăduse toate uneltele necesare pentru a evada, și asta fusese mai ușor decât ar fi crezut. Nava *Pod Fighter* pe care o conducea era un ciob ascuțit de metal negru curbat și sticlă, cu butoane puternic colorate ce acopereau fiecare centimetru din suprafața cockpitului. Cu un an în urmă nu ar fi știut să zboare cu ea. Atunci, încă avea probleme să-și găsească peria de păr.

În sfârșit, apără o rază de lumină pe orizontul nordic, care se transformă rapid în marginea de beton atinsă de sare a

Zidului. Pentru o clipă, se simți foarte fericită. În spatele Zidului se afla familia ei. În spatele Zidului se găsea coasta de sud a Angliei, adică acasă. Dar fericirea ei fu repede înghițită de teamă. Apropierea de cei dragi o făcea să îi fie și mai dor de ei.

Adăpostită de întuneric, pluti deasupra mării care se așternea în fața ei ca un monstru negru săpat de apă. Uitându-se la grămada înaltă de beton, i se strânse stomacul. Zidul fusese construit în timpul Ciumei Animalelor, cu mult înainte ca Ellie să se nască, dar toată copilăria ei, auzise povestea lui, încât ajunsesse la fel de familiară ca și poveștile pe care i le citea mama ei înainte de culcare. Dar cea a Zidului nu era nici pe departe la fel de amuzantă ca *Vântul prin sălcii* sau *Winnie de Plus*, pentru că, în loc de animale prietenoase care au parte de aventuri, era vorba despre animale turbate cu apucături violente, criminale; animale care smulgeau portierele mașinilor pentru a-i ucide pe cei aflați înăuntru.

Când Ellie era mică, de câte ori venea vorba despre Zid, ea începea să plângă, nu pentru că ar fi fost speriată de animale, ci pentru că îi era milă de ele.

– Nu trebuie să îți fie milă de animale, o corecta mama ei, ci de oameni.

– Săracii urși și tigri, și păsări, și cârțițe! plângea Ellie. Biețele animale! Sunt toate moarte! Noi le-am ucis!

– Desigur că le-am ucis, îi răspundea mama ei, exasperată. Ar trebui să le omorâm înainte să ne ucidă ele pe noi. Dar acum locuim în incinta Zidului și nu trebuie să ne mai facem griji din cauza animalelor acelea nesuferite. Acum întinde-te și culcă-te.

Ellie era cuminte și se întindea, și se culca, dar niciodată nu încetase să îi fie milă de animale.

Zidul era cel mai mare monument de pe planetă construit de oameni. Se ridica la cincizeci de metri de la nivelul mării și înconjura partea superioară a Pământului, incluzând nordul Europei, nordul Rusiei și Canada. Acolo unde era atins de sare, Zidul era încrețit, iar sus era brăzdat de ploaie. Acolo unde îi apăra pe oameni pe uscat, fundația Zidului se întâlnea cu

stratul de rocă pentru ca animalele să nu poată săpa pe sub el. În partea de sus, erau trei rânduri de sârmă ghimpată electrificată care ar fi putut tăia în fâșii un rinocer. La fiecare șaptezeci și cinci de metri erau turnuri de supraveghere unde stăteau borgii Ghengis: borgii de luptă înalți de trei metri, înzestrați cu temperamentul unor viespi, și arme cu laser cu care ar fi putut transforma un elefant în carne uscată.

Prin ecranul panoramic Ellie îl văzu pe cel mai apropiat borg legănându-și imensa armă. În întuneric, ochii lui roșii păreau cei ai unui demon. Dar lui Ellie nu îi era frică de borgii Ghengis; aceștia nu s-ar fi gândit că avea un animal cu ea și că voia să îl ducă după Zid. Îi era frică de ceea ce se afla după Zid. Oamenii lui Gorman aveau să o aștepte pe partea cealaltă, învărtindu-se prin zona hotelurilor de pe coasta Brighton și sigur aveau trăgători cu ei, nu o maimuță cu o pungă de popcorn. Ellie respiră adânc.

„O poți face. Știi că poți.“

„Avea o șansă bunicică, se gândea ea, dacă zbura prin Londra, pentru că ar fi putut să călătorească prin întunericul de la primul nivel, Umbrele. Apoi ar fi urmărit câmpia inundată din valea Tamisei până în orașul ei natal, Barford North, chiar la sud de Oxford.“ Noile orașe pentru refugiați erau construite pe pontoane pentru a fi deasupra apei, așa că ar fi putut să zboare pe sub ele, folosindu-le ca adăpost. Ar fi fost foarte periculos, dar nu mulți dintre oamenii lui Gorman s-ar fi aventurat să o urmărească.

Își dădu jos căștile și luă o gură de apă. Apoi, cu greu își desfăcu hamul și se întoarse să verifice dacă cel al lui Puck era destul de strâns. Puck fusese un cadou de ziua ei de la Mal Gorman.

„Sau, mai bine zis, mită, se gândi ea, pentru a o face să muncească mai mult. Acum probabil regreta că i-a dăruit un animal.“

– Toți vor fi surprinși să te vadă, zise ea. Și foarte speriați.

Își mușcă buza, imaginându-și cum va țipa mama ei la vederea unei maimuțe capucin vii și își făcu o notă în gând să intre în apartament și să închidă ușa înainte să o arate. Asha era

ingrozită chiar și de poze cu animale. Chiar și la patruzeci și trei de ani de la construirea Zidului încă mai era câte o sirenă de ciumă imensă, galbenă pe cea mai înaltă clădire din fiecare oraș, în caz că vreun animal ar fi reușit să pătrundă. Puck era ca un coșmar pentru ei, dar Ellie n-o putuse lăsa în nici un caz singură pe navă. Nu era vina ei.

Era ușurată să vadă că maimuța dormea. Nu părea foarte periculoasă. Punga de popcorn i se rostogolise în poală și expresia feței ei era liniștită, ca și cum și ea se visa acasă. Luă punga, o închise și o puse într-o parte lângă scaunul lui Puck.

– Vise plăcute! îi șopti ea, bucuroasă că maimuța nu știa ce se întâmplă. Degetele ei se mișcară și fata i le atinse cu blândețe.

Era așa un miracol, atât de frumos. De fiecare dată când se uita la ea, își simțea inima plină de uimire. Fața ei maronie era încadrată de blană aurie. Membrele îi erau negre până la cot, ca și cum și le-ar fi scufundat în cerneală. Pe corp, avea blana mai lungă și de o nuanță de un auriu mai închis și avea o creastă neagră – o bandă de blană încurcată pe vârful capului – cu care îi stătea bine. O chema Puck și era neastâmpărată din fire¹, un animal de companie cumplit. Dar Ellie nu dădea vina pe ea. Știa că și ei îi e dor de familia sa și singurul mod în care putea să își transmită tristețea era printr-un comportament malițios și distructiv. Săraca de ea nu avusese voie să iasă din cămăruța ei timp de șase luni de zile. Îi strânse centura mai bine.

– Ei, pur și simplu nu te înțeleg, îi șopti ea. Dar eu da.

Se pregăti să zboare din nou. Își simțea corpul slăbit numai după mișcarea pe care o făcuse pentru a se întoarce la Puck și își dădu seama cât era de obosită. Nu reușise să mănânce sau să doarmă în cele câteva zile de dinainte să evadeze.

„Trebuie să am grijă să nu mă pierd cu firea iar, se gândi ea, dar nu peste mult timp, poate o jumătate de oră sau mai puțin, voi fi acasă cu familia mea.“

¹ Joc de cuvinte între numele Puck și „puckish“ (neastâmpărat în engl., în original). (n.tr.)